

vákat nyit a művészetelméleti gondolkodásban, amelynek messzemenő filozófiai következményei vannak: rámutatnak, hogy a nyelv és a fogalmak, amelyekkel a bennünket körülvevő világot leképezzük, szükségszerűen antropomorfak, holott a világ nem az. Korántsem magától értetődő tehát, hogy a világot az állatok is ugyanúgy látják, mint ahogyan mi, emberek. Watteau majomábrázolásai végső soron arra készítetik a nézőt, hogy átértékelje addigi, kialakult merev (antropomorf) látásmódját, és ráébredjen a világról – s benne a művészetről – alkotott felfogásának viszonylagos voltára.

